

en varig styrkelse af freds- og konfliktforskning i Danmark.

Som det fremgår af bemærkningerne, er det ikke hensigten med dette forslag at overløbe SNU's aktiviteter. De penge, der med vedtagelsen af dette beslutningsforslag foreslås bevilget, bør primært anvendes til en forskningsindsats, der klart bryder med den militære slagside ved studiet af »sikkerhed« og »konfliktløsning«. Emner som »strukturel vold«, »militarisme« og »positiv fred« er oplagte emner. Den forskning, der nu igangsættes, skal med andre ord være kontroversiel sammenlignet med traditionel sikkerhedspolitisk forskning. Det er mindretallets ønske, at de forskningspenge, der her foreslås bevilget, vil være til gavn også for fredsbevægelserne i Danmark.

Mindretallet lægger stor vægt på den fællesnordiske repræsentation og generelt på international kontakt inden for freds- og konfliktforskning. Derfor hilses det med glæde, at dette internationale aspekt fremtræder klart i flertallets ændringsforslag.

Det er ikke mindretallets opfattelse, at vedtagelsen af dette forslag skal afføde besparelser inden for anden forskningsaktivitet (den militære undtaget). Med forslaget foreslås bevilget et særskilt målrettet ekstra beløb til et alt for forsømt forskningsområde.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis, venstres, centrum-demokraternes, fremskridtspartiets og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse* ved 2. (sidste) behandling.

Mindretallet afviser det foreliggende forslag.

I det af regeringen uafhængige sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg (SNU) findes desuden et forum, hvor tilsvarende aktivitet foregår. Med den overførsel af 2 mill. kr., i 1983 budgettet ca. 3 mill. kr., til SNU's budget er der sket en seksdobling af de midler, udvalget har til rådighed til forskning og oplysning. Intet i SNU's kommissorium synes at hindre, at udvalget kan fremme de målsætninger, der indeholdes i ændringsforslagene til beslutningsforslaget. Det bemærkes, at udvalget bl.a. kan tage sager op efter forslag fra udvalgets medlemmer, der som bekendt bl.a. omfatter politikere.

Der foregår allerede i vidt omfang på Københavns universitet (og formentlig også øvrige universiteter) aktiviteter, som må karakteriseres som freds- og konfliktforskning. I betragtning af offentlighedens øgede interesse i emnet må disse aktiviteter kunne forventes øget. Københavns universitet har da også for 1 år siden nedsat et udvalg med henblik på kortlægning af den forskning, der faktisk foregår. Det er dette udvalgs opfattelse, at universitetet har mulighed for at yde værdifulde bidrag til analyse af problemerne, og det noterer sig, at lignende aktiviteter udvikler sig ved andre vesteuropæiske universiteter. En sådan udvikling må antages også at kunne (og ville) finde sted på landets universiteter inden for de bestående økonomiske rammer.

I en tid med udgiftsreduktioner på næsten alle områder, forekommer der ikke netop, hvad angår freds- og konfliktforskning, noget påtrængende behov for at tilføre flere midler. Der synes allerede i øjeblikket at eksistere rimeligt betryggende rammer for denne forskning.

Et *mindretal inden for mindretallet* (fremskridtspartiets medlem af udvalget) skal tilføje følgende:

Det er fortrinsvis blandt venstreorienterede, der har været interesse for at etablere et freds- og konfliktforskningsinstitut. Det egentlige og rationelle formål hermed må givetvis være at skabe nogle vellønnede og uforpligtende stillinger til politiske meningsfæller. Et freds- og konfliktforskningsinstitut i Danmark har naturligvis ikke haft nogen som helst mulighed for at forhindre en eneste af de krige, vi har oplevet siden 2. verdenskrig. Et freds- og konfliktforskningsinstitut er derfor kun et stort anlagt forsøg på at stikke den danske befolkning blå i øjnene og dermed svække befolkningens almindelige og kvalificerede indsats for at skabe fred først og fremmest i Danmark.

Krig er en form for fortsættelse af den politiske vold. Derfor skaber en stor tilbøjelighed til politisk vold forudsætningerne for egentlig og åben krig.

I 1979 foranstaltede medarbejdere ved Københavns og Århus universiteter bl.a. en undersøgelse af de politiske partiers holdninger til politisk vold. Det viste sig, at 22 pct. af venstrefløjens vælgere var tilhængere af poli-